



# REFORMÁTUS HÍRADÓ

V. ÉVFOLYAM 2. SZÁM



A támogató kolozsvári református egyház-  
községek: Felsőváros,  
Hidelve, Írisz, Kerekdomb,  
Szamosfalva, Törökvgás  
és Újalsóváros.

Szerkesztőbizottság:  
Ballai Zoltán, Bibza Gábor,  
Kerekes Edit

## Erdélyi férj, magyarországi feleség – gyakornok lelkészek Kolozsváron

*Mindig oda kerülünk majd, ahol szükség van ránk*

Már a határon csodálkozva néztek rájuk: „Dolgozni mennek? Erdélybe?” Amikor kiderült, hogy lelkészek, már nem nézték őket annyira eltévelyedetteknek. Példájuk még így sem szokványos. Végtelenül sok kellemes élmény, de számos álmatlan éjszaka forrása is lehet, ha két ember, aki szereti egymást, ugyanabban a szakmában dolgozik, ugyanazt a mesterséget/életformát űzi. A Kolozsváron élő Nagy István Zoltánnak és Nagy Zsoltos Eszternek lelképásztorokként különböző gyülekezetekben kell helytállniuk, alapjában véve jól ismerik a társuk közösségének nehézségeit és örömeit, és emberileg, szakmailag is számíthatnak egymás segítségére. Azt érzik a legfontosabbnak, hogy kikérhetik egymás véleményét, amikor szolgálatra készülnek – bár a közösség tagjai nem ismerik ezt a mozzanatot, számukra nagyon is szükségese az ilyen beszélgetések. Az idősebbekkel viszonylag könnyen megtalálják a közös hangot, a gyerekekkel és a fiatalokkal való tevékenységek igazi kihívások elé állítják őket. A jó hír az, hogy együtt ezeket is sikerül kezelniük – erről is szól az erdélyi férfi és a magyarországi nő házassága, amelyhez tavaly októberben kapták Isten áldását. (Részletek a 9. oldalon)



És kell egy kis poén vagy sokkal több poén...

## Borgőzös halandzsából világhódító üzenet

A pünkösdi események egyetlen fennmaradt bibliai leírása szerint a tanítványok a Lélek hatása alatt elkezdtek „szólni más nyelveken” (ApCsel 2,4). Addig bezárkóztak egy bizonyos „felsőházba” (elég tágas lehetett, ha mintegy százhuszan is elfértek benne), s csak az imádkozás óráiban merészkedtek ki a templomba, hogy utána ismét visszavonuljanak (ApCsel 1,13–15; Lk 24,53). Viszont „a pünkösdek napján”, midőn kitöltetett rájuk a Szentlélek, annyira bátorságra kaptak, hogy kirajzoltak Jeruzsálemnek – a világ különböző sarkaiból idereseglett – zarándokokkal tele utcáira, és mindenki számára érthető módon hirdették Isten nagyságáról szóló Igéjét.

A döbbsent tömegből többen azt mondták, hogy „édes bortól részegedtek meg” (ApCsel 2,13). Keresztyén körökben később ezt a rágalmazást úgy értelmezték, mint az ünnep „árnyoldalát”, ami párhuzamba állítható a karácsonyi gyermekvilkos Heródessekkal (Mt 2,16–18), vagy a húsvéti „kenő-

pénzes” írástudókkal, akik lefizették a sirt őrző katonákat, hogy ne arról beszéljenek, amit láttak, hanem azt híreszteljék el, hogy a tanítványai lopták el éjjel Jézusnak a holttestét (Mt 28,11–15).

De próbáljuk meg magunk elé képzelni a jelenetet. Az egyiptomi szabadulás ünnepe, a peszáh utáni ötvenedik napon Jeruzsálem tele van a világ akkor ismert három kontinenséről idereseglett zsidó zarándokokkal. Szórványhátterből érkezvén, mindegyik csoport jórészt azt a nyelvet beszélte, amely a „befogadó” ország nyelve volt. Az aratás, ugyanakkor a Tóra-adás hálaadó ünnepére készültek. S egyszer csak középük áramlik néhány néptársuk (főként galileabeliek, ami abban az időben nem a legjobb minőséget jelezte), és emelt hangon, „emelkedett stílusban” prédikálni kezdenek. Persze, hogy nem lehetett (még ha nem is oda-, de legalább) nem figyelni. „Vajon mi akar ez lenni?” (ApCsel 2,12) A legkézenfekvőbb magyarázat: borgőzös halandzsza. Valószínű, hogy ez-

zel elintéztettek maradt volna ez a röpke incidens, hacsak nem áll elő – de előállt – Péter. És ezzel nemcsak az adott helyzet, hanem a születőben levő egyház (további) sorsa is visszafordíthatatlan fordulatot és lefékezhetetlen lendületet kapott.

Itt is mondhatnánk, s vonhatnánk a párhuzamot, hogy Péter „angyali” (azaz hírnöki) szerepet kapott. Mert ahogy karácsonykor angyali seregek, húsvétkor két, fehér ruhába öltözött angyal, áldozócüörtökön szintén két – hasonló öltözöt – küldött (Lk 2,8–14; Jn 20,12; ApCsel 1,10) magyarázta meg a pásztoroknak, a megremült Mária Magdalénának, az eget kémlő tanítványoknak azokat a csodálatos eseményeket, melyeknek éppen tanúi lehettek, úgy most Péter az, aki érthetővé teszi a „megzavarodott” (ApCsel 2,12) hallgatóságának a nyelveken szólás értelmét. (Amúgy nem feltétlenül zárójelben, de megjegyzem, nem hiába fordul elő a „megzavarodott” kifejezés, mert a Pünkösöd a Babel őstörténetének ellensúlyozása, felfüggesztése. „Babel”

ugyanis „zűrzavart” jelent, Isten ott „zavarta össze” az emberiség addig egy[séges] nyelvét, s onnan szórta szét az embereket az egész föld színére (1Móz 11,6–9). Pünkösdkor azonban ezt az összevisszaságot és szétszórtságot oldotta fel az egybegyűjtetés és a mindenki által érthető nyelv egységesítő erejével.)

Péter prédikációja, ami egyben a keresztyén egyház történetének első igehirdetése, olyan „sikert” ért el, hogy mintegy háromezren csatlakoztak (ApCsel 2,41) a kibontakozó ősegyházhoz. Páratlan hatás, páratlan eredmény. A kezdő emberhalász Péternek olyan, mint a további sikereket előlegező és ígérő „csali”. De mind ebből nem maradt volna más, mint egy legendás szónoklat és szónoki teljesítmény mesés, ám halványuló emléke, hacsak nem a megelevenítő és életben tartó Lélek fújna szét azt az üzenetet, amely ma is ismétlenül világot hódít, hogy rád is találva megszólítsan.

**Tunyogi Lehel**  
magyarfodorházi lelképásztor

## Nyelveink



Pünkösöd ünnepe közeledik, és ráhangolódásként próbáltam újraolvasni az Apostolok Cselekedeteiből az ide vonatkozó szakaszt. Melyek a történet előzményei, hol kezdődött?

Amint morfondíroztam, máris jött az első válasz, KEZDET BEN. Igen, innen indult minden, amikor a tér és idő kategóriáin túl a Teremtő a mindent átható csendben megszólal, és alkotó erejével teremt, azt olvassuk a Biblia első lapján: „és az Isten Lelke ott lebeg vala a vizek felett”. A kezdet, az elindulás jó pillanatának függvénye a kiteljesedés eredménye, ezért mindenre elhangzik: „És látá Isten, hogy jó”.

A teremtés után következik a bűneset, az ember bukása, amelynek folytán az ember hibájából kezd megromolni a kommunikáció teremtés és Teremtője között. Aztán néhányat lapozva arról olvasunk: „Mind az egész földnek pedig egy nyelve és egyféle beszéde vala”. Az ember azonban a „szerezzünk magunknak nevet” gondolat jegyében, nagyra-vágyásban és gögijében Teremtője ellen tört, ezért ott, Babelnél összezavarta az Úr a nyelveket.

Az évszázadok, évezredek köde borította be ezt az eseményt, és hozzászoktunk, hogy különböző kultúrák különféle módon és nyelven nyilvánulnak meg. Pünkösöd kapcsán gondolhatunk arra, milyen jó is volna ugyanazt a nyelvet beszélni, érteni egymás gondolatait. Szomorú tapasztalatunk lehet, hogy ma lassacskán saját nyelvünket sem értjük. Mintha a családban, a gyülekezetben, a népiünk között mindenki más nyelven beszélne. Ha a saját nyelvünket nem értjük, akkor a szentírási nyelvet végképp nem érthetjük. Az első pünkösöd napján, miután „megtéleének mindnyájan Szentlélekkel, kezdének szólni más nyelveken, amint a Lélek adta nékik szólniok”. Ez volt az a metanyelv, amelyet mindenki értett a tizenöt felsorolt náció közül, „mindegyik a maga nyelvén hallá őket szólni”.

Pünkösödöt a keresztyén egyház születésnapjaként is emlegetik, a születésnapot szeretetteljes ajándékkal szokás köszönteni. Reménykedhetünk, hogy Krisztus élő anyaszentegyházának tagjaiként ujjongva ünnepelhetünk, mert: „az Istennek szerelme kitöltetett a mi szívünkbe a Szentlélek által, ki adatott nékünk”. (Róm 5,5) Ez a mi pünkösdi ajándékunk.

**Lengyel István**  
magyarfenesi lelképásztor



## Bonyolult óramű az élet: egy lelkész női belső és külső mutatói

Beszélgetés Lengyel dr. Püsök Sarolta református lelképásztorral

Sokan még ma is kételkedéssel tekintenek a női lelkészekre, pedig az elmúlt 25 évben (és nem csak!), ha kisebb számban is, de végeztek női lelkészek a teológián. A Kolozsvári Református Egyházmegyében 3 önálló lelkész, 2 beosztott lelkész, 1 intézményi, 2 kórházlelkész és 3 egyetemi oktató is tevékenykedik – ők mind nők. Lengyel Istvánné Püsök Sarolta sokrétűen tartalmas tevékenysége bármelyik férfi lelkésznek is dicséretére válna. Lelkészként, egyetemi oktatóként, nőszövetségi alelnökként dolgozik, ugyanakkor édesanyaként, feleségként is helytáll.

### NAGY-HINTÓS DIANA

– Befolyásolt a pályaválasztásban, hogy édesapád is református lelkész volt?

– Azokban a családokban, ahol a szavak és a tettek összhangban vannak, a gyerekek könnyen azonosulnak a szülei által képviselt értékekkel. Zajos, átmeneti időszakokban ez már kevésbé igaz, mert a szülői példát gyakran felülírják az útkeresés egyéb tényezői. A pályaválasztásom nem sokkal a forradalom előtt történt, amikor még nem is sejtettük a nagy változásokat, amelyek a lelkészi életpályákat is módosították. Édesapám majdnem fél évszázadig volt aktív lelkész, leghosszabb ideig Szilágysámszonban, ahol én is felnőttem. Tizenegyedik osztály végén döntöttem a teológia mellett. Szüleim soha nem javasolták, tudták, hogy ebbe nem szabad beleszólni, de természetesen nagyon örvendtek a választásomnak, és örömmel segítettek a felkészülésben. Akkoriban az egyik nővérem már gyakorló lelkész volt.

1989-ben felvételiztem a Kolozsvári Protestáns Teológiai Intézetbe. 30-an jelentkeztünk egy helyre, és nekem tudásomtól függetlenül a vonal alatt kellett lennem... De Isten jóra kívánta fordítani a rövid ideig tartó megpróbáltatást, és 1990 januárjában 48 társammal mégis elkereshettük tanulmányainkat. Arra a bizonyos pótévfolyamra – az intézet történetében először – minden női jelentkezőt felvettek, és mindannyiunknak sikerült is helytállni. 1994-ben egy év svájci tanulmányút következett, majd másfél évig Fodorházán és a közeli szörványokban voltam lelkész, aztán átadtam a helyem a férjemnek, én nyelvtudásom segítségével elnyertem a Protestáns Teológi-

ai Intézet főtitkári állását. Sokat tanultam az adminisztratív teendőkből, és a Babeş-Bolyai Tudományegyetem oktatójaként is segít a szisztematikus papírmunkában szerzett jártasság. De tagadhatatlanul fellelegeztem, amikor 1999-ben a BBTE rendes oktatója lettem (3 évvel korábban óraadóként kezdtem). A rendszeres teológiai tárgyak és a vallástörténeti előadások és szemináriumok mellett szívesen vállalom részt a hallgatók hivatásfejlesztési gyakorlatának lebonyolításában is, hiszen a tanár örül, ha hozzájárulhat ahhoz, hogy a diákjából jó szakember váljék. Nyaranta nagy öröm a továbbképzésre visszatérő vallástanárok fogadása.

### Értékek gyakorlatias „tolmácsa”

– Elég ritka, ha egy lelkész nő megszerzi a doktori címet.

– A svájci tanulmányév után visszavártak Bazelbe doktorálni, de akkor elképzelhetetlennek tartottam, hogy ismét hosszabb ideig távol legyek a férjemtől, odázzam a gyermekvállalást, és ne kezdjek el szolgálni az itthoni közösségben, hisz anyyi volt a feladat, a terv. Az egyetemi pályán azonban követelmény a tudományos fokozat. A témaválasztást (S. Kierkegaard teológiájának súlypontjai – szerk. megj.) két dolog befolyásolta: leginkább a rendszeres teológia érdekelt, és régi „szerelmem” volt a filozófia is, a dán teológus, Sören Kierkegaard életművének kutatása ötvözte a kettőt. Doktori dolgozatomat a Debreceni Hittudományi Egyetemen védtém meg 2009-ben. A helyszínválasztás egyik szempontja az volt, hogy kíméljem meg az idősebb kollégákat attól, hogy délelőtt együtt tanítunk, délután pedig engem kelljen vizsgáztatniuk. Egyene-



Az igazán istenfélő közösségek fenntartások nélkül elfogadják a női lelkészt

bbnek tartottam, ha engem addig nem ismerő tanártársak előtt vállalom a megmérettetést. Debrecen kellően messze, ám kellemesen közel is van, és nagyon vendégszerető hely. Anyai felmenőim egy része onnan származott, a hely szeretetét talán a gének is hordozzák.

– Előadásaid témája sokszor nagyon gyakorlatias. „A hit és a jó cselekedetek kérdése a Heidelbergi Káté korában és ma”, „A szeretet gyakorlása és tanítása”, „A szorongás”, „A gyermekáldás, mint örömforrás vagy szenvedés”. A gyakorlatiasság lényegéből fakad vagy pályád egy-egy szakaszán behatóbban foglalkoztál ezekkel a problémákkal, vagy csak egyszerűen „a téma az utcán hevert”?

– Tudatosan vállalom a „tolmács” szerepet, amellyel mások számára is érthetővé tehetem azokat az értékeket, amelyekre olvasmányaim, kutatásaim révén rátalálok. A munkaköröm változhat, de igyekszem alaphivatásomhoz híj maradni, azaz továbbadni azt a sok szépet és jót, amelyet Isten üzen nekünk. Mindig örömmel tölt el, ha az

elvonat, bonyolult gondolatokat is sikerül közérthetővé tenni, az embertársak mindennapos gyakorlatához közel vinni.

– A Kolozsvári Református Egyházmegye Nőszövetségének egyik alelnöke is vagy.

– A lelkész nőket illetően mindig is létezett az az egyházi és társadalmi igény, hogy nagyobb részt vállaljanak a nőszövetségi munkában, az igehirdetés, előadások és eseményszervezés terén. Korábban is természetesen tartottam, hogy társaimhoz hasonlóan, hozzájárulok ehhez a munkához, a szükségnek megfelelően. A jelenlegi felállásban 2013 őszétől dolgozunk együtt. Akkor egyike voltam azoknak, akik szorgalmazták: ne egymásra figyelés, önfegyelem és szeretet szükséges hozzá. Munkám során főleg az egyházi jellegű rendezvények megszervezésével és lebonyolításával foglalkozom, illetve a kéthavonta megjelenő *Református Család* folyóiratot szerkesztem.

ni, persze nem lehet minden tökéletes: sokszor torlódnak a teendők, állandóan zsonglórködni kell a szűk időkerettel, rugalmasság szükséges ahhoz, hogy adott esetben merjünk lemondani dolgokról.

– Lehet-e, kell-e fontossági sorrendet felállítani a fentebbi elfoglaltságok között?

– Iskolai órarendhez hasonló fontossági sorrend nincs, ez az egyik legnagyobb kihívás az olyan hivatásokban, amelyek annyira változatosak, hogy sokféle „ritmusképletre” zajlanak. Bonyolult óraműként tudnám ábrázolni az életemet, amelyben egyszerre mozog több létfontosságú és kevésbé fontos fogaskerek. Az óra fogaskereinek fontos egymásba illeszkedniük, kapaszkodniuk, egyébként félremutatnak a mások, kitörnek a fogak, akár az egész szerkezet összetörhet. Ilyesmire az életünk is, nem szabad az anyát, a feleséget, a lelkészt, a tanárt stb. összemérni, egymás fölébe helyezni, hanem mindig az adott helyzetben kell mérlegelni a mozdulat irányát, mélységét, hogy mind a külső mutatók járása, mind a belső összetevők harmóniáját jelezzenek.

### Amikor az idegen is családtag

– Egy lánygyermek édesanyja és lelkészfeleség vagy. Hogyan lehet ezt a sokrétű elfoglaltságot összeegyeztetni?

– Azt hiszem, ebben is szerencsés példát hoztam magammal, nagy családban nőttem fel, ahol rengeteget beszélgettünk. A hit és humor a legnehezebb időszakokon is átgördített. Isteni ajándéknak tekintettük a munkához kapott erőt és a nyomában mutatkozó áldást, így a legfárasztóbb ház körüli teendőket sem éltük meg teherként. Papnémodellként azt láttam, hogy a tiszteletes asszony a gyülekezet háziasszonya, s a közösségi ügyek révén érkező vendéget is szeretettel fogadja, a problémáival kopogtató idegent is megilleti a családtagnak kijáró figyelem, amennyiben módjában áll segíteni. Magyarfenesen ezt a szemléletet próbálom továbbvin-

### Ha öröm a szolgálat

– Mit tudnál ajánlani a lelkész nőeknek, akik most végeznek?

– Először egy minden pályakezdőre érvényes tanács jut eszembe, azaz csakis akkor folytassa az utat, ha a szolgálat örömet jelent számára, és amit tesz, azt belső meggyőződésével összhangban teszi. Végül a mindenkori lelkész nőnek, aki nem a szokványos utat választotta, hanem egy hagyományosan férfi foglalkozásra vállalkozott, azt mondom, hogy mások kedvéért sose adja fel, mert képes a szolgálat minden területén helytállni, és az igazán istenfélő közösségek fenntartás nélkül elfogadják. Önmagunk iránt azonban lennie kell anyai rugalmasságnak, hogy ha a család, az anyai szerep, vagy az életünk bármely fontos része más követel, akkor tudjunk a főállású lelkes hivatalt helyett másra támaszkodni.



Közérthetővé tenni az elvonat, bonyolult gondolatokat



# Erdélyi férj, magyarországi feleség – gyakornok lelkészek Kolozsváron

*Mindig oda kerülünk majd, ahol szükség van ránk*

**FERENCZ ZSOLT**

– Ha valaki három évvel ezelőtt azt mondja, hogy mostanra nő leszek, ráadásul magyarországi lányt veszek feleségül, aki eljön ide lelkésznek, nos... Nem csupán furcsa, de valamiféle legendába vagy népmesébe illő lett volna ilyesmit hallani, pláne reagálni rá – összegezte beszélgetésünk második félórájának vége felé közeledve Nagy István Zoltán (tág környezetének Sumo), miután már számba vettük gyakornok lelképásztori tevékenységük különböző vonatkozásait, s helyel-közzel azt is mérlegelni próbáltuk, milyen lehetőségek közül választhatnak a jövőben. Nehéz lenne pontosan megfogalmazni, miért volt jó beszélgetni a törökvágási gyülekezetben szolgáló fiatalemberrel és feleségével, Nagy Zsoltos Eszterrel, aki a kerekdombi egyházközségben dolgozik. Talán, mert gyakran érzem: nem csupán szavakkal bizonyítják, hogy igyekeznek segíteni a társuknak, amikor es amiben csak tudnak, szakmai és emberi vonatkozásban egyaránt, hanem mert lépten-nyomon ezt igazolták, mialatt kérdéseimre válaszoltak. Egy-egy véletlenszerű közbeszólásból vagy félbehagyott gondolatból is újabb, izgalmas dolgok bontakoztak ki: teológiai éveikről, megismerkedésükről, más emberekhez való viszonyukról, Eszternek a román nyelvvel való kapcsolatáról, nagybetűs életről stb. Ilyenkor csak kapkodja a fejét az újságíró, hogy lehetőleg semmi fontos ne kerülje el a figyelmét, majd utólag úgy próbálja összefonni a mondatokat, hogy némiképp a beszélgetés hangulatát is tükrözze, s kicsit az alanyok lelkét is megmutassa...

## Pátyolgatós ismeretségből barátság, majd szerelem

Eszter harmadéves teológiai hallgató korában Erasmus-ösztöndíjjal érkezett Kolozsvárra; mehetett volna nyugatra, ő mégis emellett döntött, elvégre azelőtt is szívesen időzött a városban, ha a kalotaszentkirályi és választói néptáncbátorba menet megálltak néhány órára. A Debreceni Református Hit Tudományi Egyetemről a BBTE vallásánár szakára tudott jönni cserediákként, a kolozsvári református teológia akkortájt még nem vett részt a programban. – Nem szerettem volna lemaradni a tanulmányaimmal, ezért megkértem az egyik kolozsvári lányt, aki éppen Debrecenben volt áthallgatáson, hogy javasoljon valakit, aki segítene nekem: egyrészt a tanulásban, másrészt pedig abban, hogy valamennyire kiismerjem magam a városban – emlékezik vissza Eszter. A lány, Gyöngyike a padtársát, Istvánt ajánlotta. – Amikor szükségem volt valamire, mindig ott termett, és segített, így alakult át a pátyolga-

tós ismeretségi barátsággá, majd néhány hónap múlva szerelemmé – meséli Eszter.

Majd azt is, hogy addig minden könnyű volt, amíg egymás mellett voltak, egy idő után azonban vissza kellett mennie Debrecenbe. Sokat ingáztak, kéthetente találkoztak – egyszer Magyarországon, másszor Erdélyben; István sejteti, hogy nagy volt a szomorúság, miután barátnője hazautazott. De Isten is „rádolgozott”, hogy tartani tudják a kapcsolatot: évfolyamtársaival az Eszter szülőfalujától 10 kilométerre lévő Tiszafüredre mentek egyszer kirándulni, s hasonló nyaralások során is útbajították a Tisza-tó partján fekvő Poroszlót.

– Végül is ez az egy év volt nehezebb, amikor ingázni kellett, mert utána ismét találtam egy lehetőséget, hogy jöhessek: az önkéntes diakóniai év keretében hátrányos helyzetű gyerekekkel foglalkoztam a Diakóniánál, most pedig, a gyakornoki évben három püspök engedélyével lehetek Kolozsváron – folytatja Eszter. Közben ugyanúgy visszajárt Debrecenbe, konzultálni tanáraival, és ilyenkor néhány órára haza is látogathatott. Most, hogy egy ideje a kincses városban él, a román nyelv tanulásával is megpróbálkozott, egyelőre több-kevesebb sikerrel. Isten azonban ebben a helyzetben is gondoskodik, mivel egy segítő férjet és sok-sok készséges barátot, munkatársat helyezett mellé – mondja.

## Eszternek a gyerekek, Istvánnak az ifi a terepe

Istvánt hatodéves teológiai hallgató korában hívta meg Bibza Gábor esperes a Törökvágási Református Egyházközségbe, hogy tanulmányai befejeztével a gyülekezet fiataljaival foglalkozzon. Ismerték egymást abból az időből, amikor az esperes még segédlelkészként szolgált a Donát úti gyülekezetben. – 12 évig



Sumo: az ifisek talán jobban igénylik a „hangadót”

jártam a belvárosi ifjúsági csoportba, gyakorlatilag ott nőttem fel. Lícis korom meghatározó helye volt, onnan erednek a családi barátságok is. Eltelt azóta jó néhány év, ezalatt többen férjhez mentek, megnősültek, mostanában már ott tartunk, hogy egymás gyerekeit kereszteljük. Ez is mutatja, hogy az élet nagy részt egyben tartja a közösséget; jól működő, színvonalas volt az ottani ifi, és ez mind a mai napig így van, talán azért, mert soha nem függött attól, hogy éppen ki a segédlelkész – magyarázza. Elárulja, hogy mostanra 15-20-ra sikerült feltornáznuk a törökvágási ifjak csoportjának létszámát, ami persze elmarad a korábbi, belvárosi 40-50-es létszámtól, a jelenlegi körülmények között viszont ez is szép eredmény.

Más tapasztalatai vannak ilyen téren Eszternek: a településen, ahol felnőtt, egyáltalán nem működött ifi, így inkább csak tankönyvekből ismerhette ezt a fogalmat, ezen felül pedig az egyetemi gyülekezetben volt alkalma hasonló élményeket szerezni. – Ezért is kértem meg Istvánt, hogy jöjjön el a Kerekdombra, meg aztán nő létemre nem biztos, hogy kellő komolysággal viszonyulnak hozzám a huszonegynéhány éves fiúk. Különböző adottságaink, képes-

ségeink vannak, és tudom, hogy a férjemmel ellentétben, akinek az ifi igazán a terepe, nekem ez nem erősségem. Mindketten nyitottak vagyunk, de közben másban vagyunk jobbak, én nagyon szeretek gyerekekkel foglalkozni, ami tőle kicsit távolabb áll. Jó az, hogy sikerül kiégyesítenünk, segítenünk egymást – hangsúlyozza.

A férfi közbeveti: valahol azal is összefügg ez, hogy „egy mosolygós, kellemes hangú, fiatal vallásánárnővel vagy tiszteletes asszonnyal könnyebben megbarátkoznak a kisgyerekek, bizonyára megijednének tőlem, amikor meglátnak, és meghallják a mély hangomat. Az ifisek pedig talán jobban igénylik az olyan személyt, aki hangadója a beszélgetésnek, mert másképp nem szólalnak meg. És kell egy kis poén vagy sokkal több poén, de hál’ Istennek nem volt ezzel gond, és remélem, hogy nem is lesz.” Nem könnyű bevonni a fiatalokat, igyekeznek kicsit az ő szájjukra is szabni a különböző találkozókat: néhányszor például a templommal szomszédos kávézóban tartották az ifit, de buliztak a Bulgakovban, Bogártelkére kirándultak – a kerekdombi fiatalokkal együtt –, s a Kolozsvári Ifisek Színjátszó Találkozóján (KISZT) is részt vettek, egyelőre szurkolóként.

## Dorgálás helyett játék és édesség

Eszter, amikor a Kerekdombra került, és hiába várta, hogy a gyerekek vallásórára járjanak, meghívókat készített, eljuttatta a magyar családokhoz. Egy ideje 8-10-en vesznek részt a programokon, örömmel jönnek, ami számára is elégtétel.

– Nem arra fektetem a hangsúlyt, hogy mindig új történeteket tanuljunk, mert vallásórán azt úgy kell, hanem, hogy szeressenek templomba jönni, legyen valami plusz, amiért érdemes betérniük. Különböző tevékenységekkel próbáltam motiválni őket, hogy otthonosan érezzék magukat, hogy azt tapasztalják, jó nekik itt lenni – mondja. Nagyon szereti a kátésokat is, egy-egy gyöngyszem mindegyikük, és esélyt lát arra, hogy ők legyenek a következő ifi-nemzedék. Nem mindegy, miként viszonyul hozzánk, a szigorú számonkérés, dorgálás helyett célravezetőbb a játék, a jó szó és ... némi édesség, ezeket minden korsztály szereti. Fontosnak tartja, hogy a konfirmáció ne egy kötelező felkészüléssel járó végpont, hanem inkább egy kezdet legyen, ami idővel tovább gyümölcsözhet – az egyén, leendő családja és a gyülekezet épülésére egyaránt.

Szeptember 1-jén jár le gyakornoki évük, addig különböző vizsgákat kell tenniük: Eszter Magyarországon záróvizsgázik; Istvánnak júniusban lesz a vizsga-istentisztelete, egyik vallásórát is meghallgatja a bizottság, és adminisztrációs tendőkből is bizonyítania kell. Megannyi örömmel és nehézséggel kell még szembenézniük, külön-külön, a két gyülekezet szintjén is. Hogy mennyire tudnak együttműködni, szerintük egy másik helyszínen derülhet majd ki teljes egészében, amikor talán majd egyazon gyülekezetben lesznek egymásra utalva. Hogy mi hogyan alakul, azt Istenre bízzák, hiszen tudják: akárcsak eddig, ezután is gondoskodni fog róluk. Most éppen abban a tekintetben, hogy hamarosan szülői örömközés elé néznek, így némiképp átalakul az életük. Egy biztos, és hisznek is benne: a Fennvaló oda fogja küldeni, vagy ott tartja majd őket, ahol szükség van rájuk.



„Nagyon szeretek gyerekekkel foglalkozni”



**SZERETETHÍD PÁNCÉL-CSEHEN, MAGYARDERZSÉN**

■ A Presbiteri Szövetség kolozsvári szervezete önkéntes napot szervez 2015. május 30-án a Szeretethíd önkéntes nap keretében. Folytatni kívánják a páncélcsehi és magyarderzsei templomok környékének tavaly elkezdett takarítását.

**KÁNTOR- ÉS KÓRUS-TALÁLKOZÓ HIDELVÉN**

■ Június 14-én 17 órától kerül sor a 2. Egyházmegyei Kántor- és Kórustalálkozóra, a Kolozsvár-Hidelvei Református Egyházközségnél. A kántorokat és kórusokat szeretettel várják.

**BERSZÁN LÁSZLÓ A MAGYARSZOVÁTI LELKÉSZ**

■ Május 17-én dr. Bibza Gábor esperes beiktatta lelképásztort tisztségébe Berszán László magyarszovátai lelképásztort, aki március 1-jétől pásztorolja a 350 lelkes közösséget. A meghívottak mellett zsúfolásig töltötték a templomot a magyarszovátai hívek, akik nagy szeretettel vették körül az ifjú lelkészt. Berszán László önálló lelkészként bekebelezést nyert az egyházmegyébe annak május 12-ei éves közgyűlésén, amit a györgyfalvi egyházközség templomában tartottak. Ezt követte a választott tisztségviselők 2014-es beszámolóinak ismertetése és megbeszélése, majd az időközben beérkezett ügyekben döntött a közgyűlés.

**TAVASZI CSENDES NAP**

■ Május 9-én zajlott a Kolozsvár-Hidelvei Református Egyházközség templomában az egyházmegye nőszövetségének Tavaszi Csendesnapja, ahol húsz gyülekezetből 98 asszony gyűlt össze. Felházi Klára ördögkeresztúri lelképásztor igehirdetése után dr. Bodó Sára, a Debreceni Hit tudományi Egyetem tanára *A másik ember mint ajándék* címmel tartott előadást.

**PRESBITERKONFERENCIÁK VÁLASZÚTON, SZUCSÁGBAN**

■ A Presbiteri Szövetség április 11-én Válaszúton, 25-én pedig Szucságban szervezett továbbképző konferenciát. E két alkalommal a meghívott előadók – dr. Juhász Tamás teológiai tanár és Máté István magyarléta lelképásztor – az Efézus 4,15–16 alapján vázolták a presbiteri szolgálat sokoldalúságát, hatékonyabbá tételének lehetőségeit.

**KOCSMA, ÓVODA, PRÉDIKÁLÓ ÁLLOMÁS – IMAHÁZ A GYÖRGYFALVI NEGYEDBEN**

■ Közel 7 évnyi építkezés után május 17-én felavatták a Kolozsvár-Belvárosi Református Egyházközséghez tartozó györgyfalvi negyedi református imaházat, Kató Béla püspök igehirdetésével. Fazekas Zsolt lelképásztor elmondta, a múlt század elején kocsmából létesített óvodában alakították ki prédikáló állomást itt. Államosítás után, a 40-es évek elején a Méhes utcai iskolában tartottak istentiszteletet, végül 7 éven keresztül Szabó Gergelynél. 1949 decemberében telket vásároltak, amelyen ma az imaház áll.

**Tordaszentlászlói fertálynapok**

■ Tordaszentlászlón sok évvel ezelőtt lakhely szerint négy fertályra osztották a gyülekezetet. Sok szempontból nagyon hasznos ez a felosztás, de főképp akkor bizonyult nagyon praktikusnak, amikor egy esküvőtől nem zsúfolt nyáron, az együttlétek hiányát pótlandó, minden fertályban egy-egy sütés-főzéssel egybekötött beszélgetős vasárnap délután szerveztünk. Fertálynapot. Nagy lelkesedéssel fogadta a közösség az ötletet. Mindegyik fertálynak van egy-egy szép zöld tisztása, úgyhogy a helyszíneket nem kellett sokat keresgélenni. A parókia udvarán frissen épült sütőkemencét kihasználva mind a négy fertály ott készítette el a finomabbnál finomabb falatokat: házi kenyeret, fasírtot, kalácsot. A helyszínen óriás bográcsban különféle gulyás főtt.

Szabályt állítottak fel: egyik fertály lakója csak a saját fertálynapiján vehetett részt, átjárás nem volt. Spontán játékos versengés alakult ki a fertályok között. A soron következő fertály mindig azon igyekezett, hogy jobban, ügyesebben szervezze-rendeze a napját, mint az előző vagy az előzőek. A fertálynapokat megelőző hétköznapi témája ez volt. Egy este összegyűltek valakinél a menüt, az alapanyagok összeadását, bevásárlást, padok rendezését és minden részletet megbeszélni. Aztán szombat reggel dagasztás, kelesztés, sütés, zöldségpucolás. Vasárnap reggel a helyszínt berendezték, részt vettek



Majdnem egy-egy hetet tartottak a fertálynapok

az istentiszteleten, majd következett a kikapcsolódás. Beszélgetés, evés, ivás, éneklés, és még tánca is perdültek egyesek. Nagyon jó hangulatban teltek ezek a vasárnapok.

Aztán hétfőn héréssz következett, vagyis a maradék elfogyasztása, az események megbeszélése közben. Ily módon majdnem egy-egy hetet tartottak ezek a fertálynapok. Mondhatnám, hogy a többszöri találkozás szinte lényegesebb volt, mint maga a fer-

tálynap. Természetesen nagyon varázslatos vasárnapok voltak ezek! Annyira, hogy igény volt a folytatásra. Ezért megszerveztük az összfertálynapot a foci pályán. Megközelítőleg hatszáz ember vett ezen részt. A hangulat leírhatatlan volt. Egyik fertály tagjai népviseletbe öltözve lovasszekéren érkeztek. Zeneszerek húzták a talpalávalót, bográcsok gőzölgtek a meleg nyári délutánon. Olyan beszélgetéseknek az alkalma volt ez, amelyek

addig nem történtek meg különböző okokból; most mindenkinek volt ideje a társával szót váltani.

Áldásos fertálynapokat tudhatunk magunk mögött, hála Istennek, hogy ezek a kapcsolatépítő találkozások létrejöttek. Ha nem lesz sok lakodalom, az idén is fertálynapozunk.

Balázs Attila  
tordaszentlászlói lelképásztor

**Júniusban találkoznak az egyházmegye kántorai és kórusai**

Ugyan több évtizeddel ezelőtt már szerveztek egyházmegyei kórustalálkozót Kolozsváron a Kétágú templomban, viszont az új, egyesített egyházmegyében a tavalyi volt az első. Idén június 14-én 17 órától kerül sor a második egyházmegyei kántor- és kórustalálkozóra, házigazda a Kolozsvár-Hidelvei Református Egyházközség. Kedvcsinálóként felelevenítjük az első találkozó különleges hangulatát.

■ A tavalyi, első találkozó az elképzelés az volt, hogy a gyülekezetek kántorai ünnepélyes keretek közt találkozzanak, akkor is, ha éppenséggel nem működik kórus az egyházközségükben. Ez akkor nem teljesült, hi-

szén csak azok a kántorok vettek részt a találkozón, akiknek a kórusa is eljött, és énekével megörvendeztette a közönséget.

Nyolc kórus találkozott 2014. május 18-án a Kolozsvár-Törökvágási Református Egy-

házközség templomában. Nyugodt és áhítattal teli hangulatban telt el az a másfél óra, amelyben egymást hallgattuk. A találkozó egyik fő célja az együtténeklés volt. Nagyon különleges érzés más kórusok tagjaival együtt énekelni. Ezért két kánont készítettünk elő, egyet a találkozó elejére, a másikat pedig a végére, amelyeket minden kórus könnyedén megtanult, akár a helyszínen is. Gyönyörűen hangzott a két mű a nyolc kórus előadásában.

A találkozót dr. Bibza Gábor esperes nyitotta meg igehirdetésével. A kórusok éneke következett: fellépett a Kolozsvár-Törökvágási Református Egyházközség Énekkara (karvezető Csengeri Zsuzsa), a Református Földészek Bethlen Gábor Dalköre (karvezető Adorjáni Júlia Katalin), a Kolozsvár-Pata utcai Református Egyházközség Vegyeskara (karvezető Demeter-Vincze András), a Kolozsvár-Hidelvei Református Egyházközség Vegyeskara (karvezető Felházi Lenke Zsuzsánna), a Kolozsvár-Íriszi Református Egyházközség Vegyeskara (karvezető Kiss Levente), a Kolozsvár-Kerekdombi Református Egyházközség Vegyeskara (karvezető Jankó Anna), a Kolozsvár-Alsóvárosi Református Egyházközség Vegyeskara (karvezetők Adorjáni Júlia Katalin és Bak Éva), valamint a Tordaszentlászlói Énekkar (karvezető Balázs Ágnes).

A közös éneklés fontosságát átérezve a Kolozsvár-Alsóvárosi Református Egyházközség Vegyeskara meglepetéssel szolgált: a 24. zsoltár cantus firmusát a karvezető felkérésére minden jelenlevő énekelte, a kórus pedig a kísérelő szólókat. Nagyon szép hangzás kerekedett.

Az élményt megismételjük júniusban, Hidelvén, ahova minden érdeklődőt szeretettel várunk.

Balázs Ágnes



A kórus nélküli egyházközségek kántorait is várják Hidelvén